

срещу Св. Макавей, дано се сепне; че болестъта да се подплаши; А на Св. Марина, чакъ край Дунава ходиха, презъ дупката да я промъкнатъ та тамъ болестъта да си остане . . .

Тѣзи народни обичаи тукъ сж само споменати, а другаде на тѣхъ се дава по голѣмо мѣсо, тѣ ставатъ часть отъ разказа. Така прѣстени се пѣятъ и, ето отдава се случай да се споменатъ нѣколко отъ припѣвитѣ. Или пеперуда ходи изъ селото да измолва дѣждъ :

„Пеперуда летѣла
и Богу се моли:“

И тукъ ще може да се опише хорото и пѣсенъта на „пеперудата“, нейния накитъ и всичката обредностъ която съпровожда този обичай. „Хаджи Стойна изнесе бѣло менче вода и отъ вѣсокъ чардакъ плисва върху пеперудитѣ:

— „Както пласка менчето, тѣй да плискатъ об-
лаци“.

Единъ мотивъ отъ пѣсенъ, повѣрие служатъ за основа на разказа. Много често разказътъ на Кириловъ е само едно художествено преразказване на родно повѣрие. Тази сж „Джбенскитѣ легенди“.

Въ това се състои основното значение на Ив. Кирилвитѣ разкази. Използуване, макаръ и съзнателно, на народнитѣ обичаи и поверия, които постепенно изчезватъ. Изпждени отъ градоветѣ тѣзи хубави обичаи биватъ все по малко зачитани дори въ селата. Тѣхното запазване остава едва ли не само въ редко разтварянитѣ страници на сборници за народни умотворения. Ив. Кириловъ не добавя много въображение и творческо превъсъздаване, както други наши писатели, които съ не по-малко обичъ съживяватъ и идеализиратъ селския битъ. Този битъ, който колкото повече се отдалечава отъ насъ, толкова по-близъкъ ни става. Колкото по-вече се отчужоаваме отъ народнитѣ обичаи и поверия, толкова по-ясно виждаме тѣхната прелестъ и тѣхната цена. Въ разказитѣ на Кирилова тѣзи обичаи и поверия не сж сухъ материалъ, приноса или документи, а сж свързани съ подходящъ разказъ и разказани въ съответна атмосфера.

Ан. Кам.